

Ціна: 30 центів.

СОНЯШНИК

The title 'СОНЯШНИК' is rendered in large, bold, red Cyrillic letters. It is set against a decorative background of purple line art. At the top, two stylized birds are perched on either side of a central sunflower. Below the sunflower, there are more decorative elements, including a stylized branch or leaf pattern. The entire header is framed by a decorative border.

РІК IV

ВЕРЕСЕНЬ — 1959 — SEPTEMBER

Ч. 45

КАНОКА

ПРАВДА Ж, МАМО, Я ВЕЛИКИЙ?

Правда ж, мамо, я великий?
Сам взуваю черевики,
Зашнуровую шнурочки,
Сам вбираюся в сорочку,
Сам лице і руки мию,
Сам зачісуватись вмю,
І не плачу я ніколи...
Скоро вже піду до школи!

Марія ПОЗНАНСЬКА

М. САУХ

О С І Н Ї

Калина у лузі
Край села росте,
Пишна, як весною,
Тільки не цвіте.

Осінь їй червону
Стрічку заплела,
Щоб і в люту зиму
Гарною була.

Михайло СТЕЛЬМАХ

ЯК Я ЧИТАЮ

Букваря купила мама,
А буквар із малюнками.
Є у тому букварі
Самі справжні школярі,
Є учитель, є і школа,
Є діброва, є і поле,

В ЦЬОМУ РОЦІ ДОВГЕ ЛІТО

В цьому році довге літо,
Дні ідуть поволі,
От ішли б вони скоріше,
Я б уже учився в школі,
Все читав би в букварі
Дідусеві і сестрі.

П. Волин'як

ПЕРША

БУКВА

I.

Чи ви знаєте, коли Оленка навчилася читати по-українському? Рівно в п'ять років!

Оленка була дуже хороша дівчинка. Щічки в неї були кругленькі й рожевенькі, носик трошки кирпатенький, волоссячко русяве, заплетене у дві кіски. Кіски, щоправда, були дуже коротенькі і Оленчина мама мусіла їх червоною стрічкою докупи зв'язувати. І виглядала здалеку Оленчина голівка, як маківка розквітла.

Була в Оленки гарна вишита сорочечка і коротенька синя спідничка. А на ніжках червоні черевички Оленка носила. Я ж вам казав уже, що Оленка була дуже хороша дівчинка, то й одягалася вона гарно.

Жила Оленка у великому канадському місті Торонті. Аж отам далеко, далеко — коло самого Гайпарку. Оленчин тато працював на фабриці, а мама доглядала хату та Оленку і її старшого брата Павла.

Як у кожної гарної дівчинки, у якої є добрі й розумні тато та мама, у Оленки було багато книжок. Читала вона їх не сама, а завжди з мамою чи татом. Мама чи тато читають, а Оленка слухає та на малюнки дивиться. Найбільше їй подобалась "Казка про лелек та Павлика-Мандрівника". Тільки мама розкриє цю книжку, то Оленка гляне на малюнок і починає вже сама читати:

Летіли лелеки
У краї далекі.
Мають крилечками
Помежи хмарками,
Ой, та попід небесами...

Потім розгорне книжку посередині, подивиться на Павлика-Мандрів-

ника, як він почорнів під африканським сонцем, та й читає сама сумним голосом:

Тут піски гарячі,
Тут страшні пустині.
Ні, немає в світі краще,
Як на Україні!

Скоро Оленка навчилася ще й інші книжечки сама читати: вона вже читала “Про дівчинку Наталочку та сріблясту рибку”, “Рукавичку” та інші книжечки.

II.

Прийшов вересень і Оленка вперше пішла до англійської школи. Дуже вона тішилася з того: щеп пак — хто то тепер скаже, що вона маленька, як вона вже сама в школу ходить?

Усе було б добре, якби не Оленчин брат Павло. Дуже він надокучав Оленці:

— А ти ще мала, мала! От я вже великий, мені вже сьомий рік. Я вже ходжу до двох шкіл: до англійської і до української. А ти тільки до англійської. І чого ти там навчишся — тільки листочки та слонів малюєш. Навіть читати там тебе ще не вчать!

І Оленка не знала, що йому відповідати. Справді: що ти скажеш на це, як кожному зрозуміло, що в двох школах таки більше навчишся, як в одній. Просила маму відвести її до української школи. Та мама відповідала, що в українську школу приймають дітей тільки від семи років. Виходило так, що Оленка таки ще зовсім мала...

Це її дуже обурювало і вона говорила до мами:

— Як це так? І що вони собі там думають? Від семи років! А чого ж в англійську школу від п'яти приймають?

Та маму це не дуже цікавило: від семи, то й від семи. Але Оленка не здавалась: вона вирішила піти в школу сама. Вона була певна, що там її приймуть.

III.

От раз, як мама пішла до міста, Оленка швиденько одягнулася й вийшла на вулицю. Пішла до трамваєвої зупинки, виняла з торбинки десять центів, які їй мама дала на морозиво, й чекала на трамвай.

У трамвай зайшла з острахом: ануж кондуктор не пустить її, скаже, що малим дітям самим не можна їздити? Але кондуктор був дуже добрий і нічого не сказав. Оленка посмілішала і навіть попросила його сказати їй, де буде зупинка на вулиці Батурст. Відти вона вже легко потрапить до школи сама — вона ж не раз ходила до церкви, а школа була в церковному будинкові.

Через яких двадцять хвилин Оленка вже була між дітьми в школі. Але тут нова неприємність: ніхто її тут не знав і вона нікого теж. Ніхто з дітей навіть не дивився на неї. На щастя підійшла одна дівчинка, трошки більша від Оленки, але дуже смілива й рухлива.

— А як ти звешся? — запитала.

— Оленка.

— Гарне ім'я, — відповіла дівчинка. — А я звусь Надійка. Ти хочеш зі мною сидіти?

— Хочу, — відповіла втішена Оленка.

— То ходім, бо зараз вчителька прийде.

Справді, дівчатка ще не дійшли до своєї лавки, як продзвенів дзвінок і в класу зайшла вчителька. Діти всі встали, привітались, потім усі разом проказали молитву. Молитва була якась дивна — Оленка ще ніколи такої не чула.

— Це молитва перед навчанням, — шепнула їй Надійка. — Ти скоро її також навчишся.

По молитві Надійка встала і голосно сказала:

— Пані вчителько! А в нас нова дівчинка в класі. Оленка зветься.

Вчителька підійшла до Оленки. Оленка аж затремтіла вся: ану скаже йти додому? Вона вся почервоніла і ледве стримувалась, щоб не заплакати.

— З ким ти прийшла, Оленко?

— Сама... — ледве промовила Оленка.

— А мама тобі дозволила йти в школу?

Оленка вже боялася й слова сказати, так їй було страшно й соромно. Вона не відповіла нічого.

— Чого ж ти мовчиш, Оленко? Чи мама знає, що ти зараз у школі?

— Ні, — ледве чутно промовила Оленка.

— Скільки тобі років? — питала далі вчителька.

— П'ять, — трохи не плачучи вже, відповіла Оленка.

— П'ять? То ти ще зовсім мала. Ми приймаємо в школу тільки від семи років. Ти ж іще й читати не вмієш, — відповіла вчителька.

Це Оленку обурило. Вона гордо підняла голову, страх її вже пройшов, бо вона тільки й думала тепер, що її даремно образили: "Зовсім мала...", "Читати не вмієш..." Вона сміливо відповіла:

— Я зовсім не мала, бо вже сама до англійської школи ходжу. А читати по-українському я вже давно вмію. Я сама вже все читаю.

— Що ж ти вже все сама читаєш? — запитала, посміхаючись, вчителька.

— "Рукавичку", "Про лелек та Павлика-Мандрівника" і...

— Добре, — відповіла вчителька. — Ось у мене саме є "Рукавичка", ходи до столу і прочитаєш, щоб усі чули.

Оленка пішла за вчителькою. Коли вчителька розгорнула книжку, Оленка подивилась на малюнок і почала:

— "Ішов дід лісом, а за ним бігла собачка, та й загубив дід рукавичку..."

Вчителька посміхнулась і сказала:

— Добре читаєш, Оленко. Ану прочитай мені ще щось із букваря.

І розгорнула їй якусь грубу книжку, якої Оленка ще ніколи й не бачила.

— Читай, читай, Оленко!

Але Оленка знову почервоніла, як мак, і мовчала. Вона з жахом помітила, що з букваря вона нічого читати не вміє. Злякано дивилася на якісь великі обручі і не знала, що сказати.

— Ну, яка це буква? — не вгавала вчителька.

Оленка мовчала. Тоді вчителька сказала:

— Бачиш? Ти таки читати не вмієш. То ти напам'ять деякі книжки знаєш. А крім того, не можна йти з хати, не запитавши мами. Мама досі тебе шукає і хвилюється. Скажи мені номер твого телефону, я потелефоную мамі, щоб прийшла сюди.

Оленка сказала номер телефону і з сльозами на очах пішла й сіла коло Надійки.

IV.

У перерві між уроками прийшла Оленчина мама. Вона дуже гнівалась на Оленку, що вона поїхала без її дозволу так далеко в школу. Узяла її за руку і вже хотіла вести додому. Але Оленка пручалась і не йшла. Навіть плакати почала.

Підійшла Надійка та інші діти. Надійка просила Оленчину маму, щоб дозволила Оленці ходити до школи.

— Вона буде їздити зі мною, — казала Надійка. — Я живу близько вас.

Мама вагалася. Вона хотіла пустити Оленку у школу, але знала, що в українську школу приймають тільки від семи літ. Вона не втерпіла і сказала про це вчительці. Оленка, почувши, що мама невдоволена з таких порядків, теж підійшла до вчительки і поважно промовила:

— Від семи літ тільки! І що ви собі думаете! В англійську школу то можна ходити, а в українську ні...

Учителька засміялася і сказала:

— То хай Оленка лишається, а я підніму це питання на педагогічній раді. Якщо Оленка навчиться читати з букваря, то ми її залишимо в школі.

Оленка аж підстрибнула від радості. Вона взяла Надійку за руку і разом побігли на свої місця, бо вже прозвенів дзвінок.

... А додому йшла Оленка з мамою. Під рукою вона тримала новенького букваря. Коли вони сіли у трамвай, то Оленка захоплено дивилась на дівчинку, намальовану на букварі, й сказала:

— Мамо, дивись! Вона зовсім така, як я. Тільки коси в неї більші.

Мама подивилась на малюнок і сказала:

— А гарна яка! Бачиш, які в неї гарні та розумні очі?

— Мамо, і я буду такою! Ось побачиш. Хочеш, я тобі вже прочитаю з букваря?

Вона швиденько розкрила букваря на першій старінці, показала пальчиком на чорний збручик і сказала:

— Ця буква зветься О! Я вже скоро всі букви знатиму. Надійка обіцяла мені допомогти.

Мама обняла Оленку й поцілувала:

— Та що вже з тобою зробиш? Поможу і я. Тільки старайся добре.

Оленка притиснулася до мами:

— Старатимусь мамо! Я добре вчитимусь, побачиш. Я їм покажу, як треба вчитись, — додала, дивлячись великими очима перед себе, ніби погрожуючи тим, що не дають їй учитись.

А потім додала:

— Від семи років... І що вони собі думають? А як хто має тільки п'ять років, то вже і вчитися не можна?..

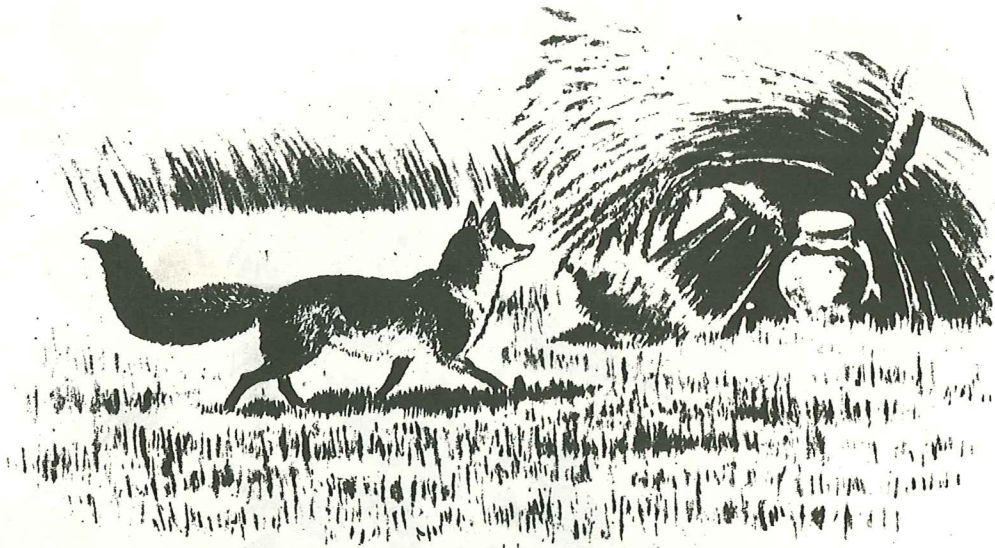
ДИНЯ

А дідусь у курені
Жовту диню дав мені.
Я принесла диню в дім,
Вже розрізала і їм.
Ой солодка ж ти яка,
І пахуча, і м'яка!

З'їм я небагато,
Залишу й для тата,
Для мами, для Галі,
А скибочку — лялі.

Батьки і вчителі! Подбайте про віднову передплати "Соняшника" для Ваших дітей! Подбайте, щоб "Соняшник" був у кожної дитини!

К. Ушинський
ЛИСИЦЯ ТА ГЛЕЧИК
Казка

Вийшла жінка на поле жати і сховала за снопи глечик з молоком. Підбралася до глечика лисиця, засунула в нього голову, молоко вихлебтала; пора б і додому, та от біда — голови з глечика витягти не може. Ходить лисиця, головою крутить і говорить:

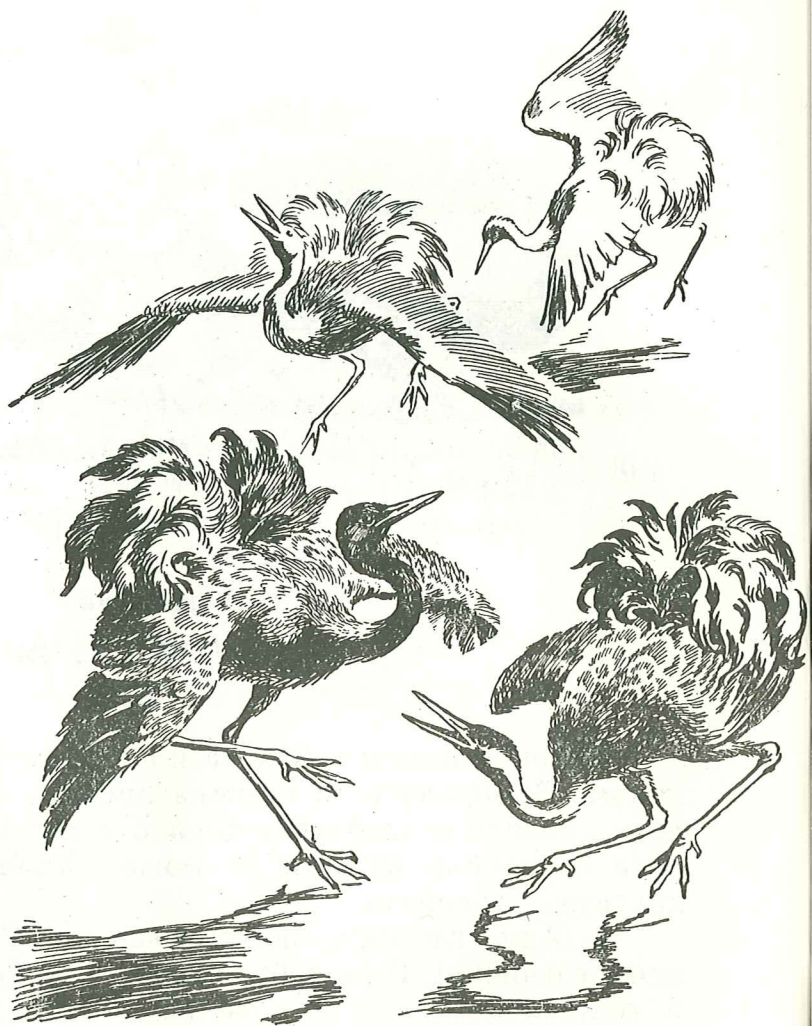
— Ану, глечику, пожартував та й годі, — відпусти ж мене, глечичку! Годі тобі, голубе, пустувати, — погрався та й годі!

Не відстає глечик, хоч ти що хоч роби. Розсердилася лисиця:

— Зажди ж ти, клятий! Не відстаєш честю, так я тебе втоплю.

Побігла лисиця до річки та й ну глечик топити. Глечик потонув: то потонув, та й лисицю за собою потягнув.

Юрко ГУНДИЧ

ЖУРАВЛІ-МУЗИКИ

Була осіння пора. Щодня високо в небі ключем летіли журавлі, розливаючи над полями свою жалісливу осінню пісню. Вони одлітали у вирій.

Я йшов полем і роздивлявся, як усе по-осінньому відмирає: ось пожовкла травичка, ледь прихолоджена ранковим приморозком; там — листя на рослині стало золотим. І враз я почув якийсь дивний журавлиний крик. А через кілька хвилин на покосах гречки довелося побачити і самих музик-журавлів, які зібралися великим колом і влаштували гулянку з танцями.

Це було незвичайне видовище. Кілька журавлів стояли осторонь гурту, підіймали догори гострі дзьоби і курликали. Решта журавлів, граціозно розставивши крила, ходили колом,

ніби в танці. Вони високо підіймали свої довгі ноги, закидали за спину голови, то, як по команді, вклонялися всі разом, то раптом присідали всі. Через деякий час темп танцю мінявся з повільного на швидкий. Музики, які стояли осторонь, кожного разу награвали, здавалося, вже іншу мелодію.

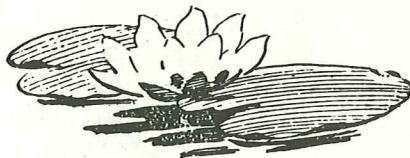
Та ось з гурту вийшов один журавель, мабуть, їх вожак, і якимось гордовито підняв догори свого дзьоба, мовби віддавав команду. Танці враз припинилися, і всі в одну мить стали колом. Старий журавель, закидаючи дзьоба назад, дрібноенько бігав і ніби кланявся, підстрибуючи на одній нозі.

І знову все змінилося: з гурту вистрибнув другий журавель і вправно затріпав крилами, застрибав чітко й ритмічно.

Після хвилинного перепочинку раптом закурликав найстаріший журавель. Всі негайно вишикувалися трикутником, пройшли кілька кроків і розділилися на дві групи. Якусь мить

помовчали. І ось вдарили крилами і почали злітати. А через деякий час журавлі набрали в небі висоту і подалися ключем на південь. Довго ще було чути в осінньому небі їх тужне курликання.

Журавлі дуже люблять веселощі. Інколи під час осіннього перельоту вони роблять зупинки на покосах гречки, влаштовуючи свої гулянки, які в народі звать журавлиними танцями. А може, це щось інше означає.

ПОДУМАЙТЕ!

Кіт і миші

На малюнку кіт, а навколо нього миші. За умовою задачі кіт повинен ловити кожену тринадцяту мишу з таким розрахунком, щоб останньою піймати білу мишу.

З якої миші треба починати лічити? Лічити треба за годинниковою стрілкою.

Імена перших десятих читачів, які пришлють розгадку головоломки "Кіт і миші", будуть надруковані в "Соняшнику".

Читачі з Австралії також можуть присилати розгадки. Хоч їх відповіді придуть пізніше, але ми проголосимо імена перших десятих з Австралії окремо від тих, які надійдуть із Канади і США.

Михайло СТЕЛЬМАХ

СІМ'Я ЖУРАВЛЯ

В чорнім лісі біля ставу
Журавель косив отаву,
І журавка не гуляла —
У стіжок сінце вклдала.
Потім всіх своїх діток
Підсадила на стіжок.
Уминають діти сіно,
Грузнуть в сіно по коліна

ГРИБ ДІТКАМ КУПИВ ШАПКИ

Гриб діткам купив шапки.
Повдягалися грибки
І стають аж на носочки,
Щоб їх бачили в лісочку.
Гриб говорить їм: — Дітки,
Не спинайтесь на носки,
Не показуйте шапки:
Ходить баба за дубами —
Попадете в борщ з грибами.

Нещодавно у Мельбурні, Австралія, заходами Української центральної школи ім. митрополита Андрія Шептицького (керівник д-р Е. Завалинський) відбувся чайний вечір, під час якого виступала танцювальна група, що складається з учнів різних українських шкіл. Програму підготувала керівниця групи, співачка панна Галина Чирко.

На нашому фоті: Учні-учасники цієї танцювальної групи.
 Фото: І. Святківський.

ЧИТАЧІ ПИШУТЬ

НАША ВИСТАВКА

Ньюпортська українська школа (Австралія) 15 березня ц. р. відсвяткувала шості роковини свого існування. Програма свята складалася з двох частин:

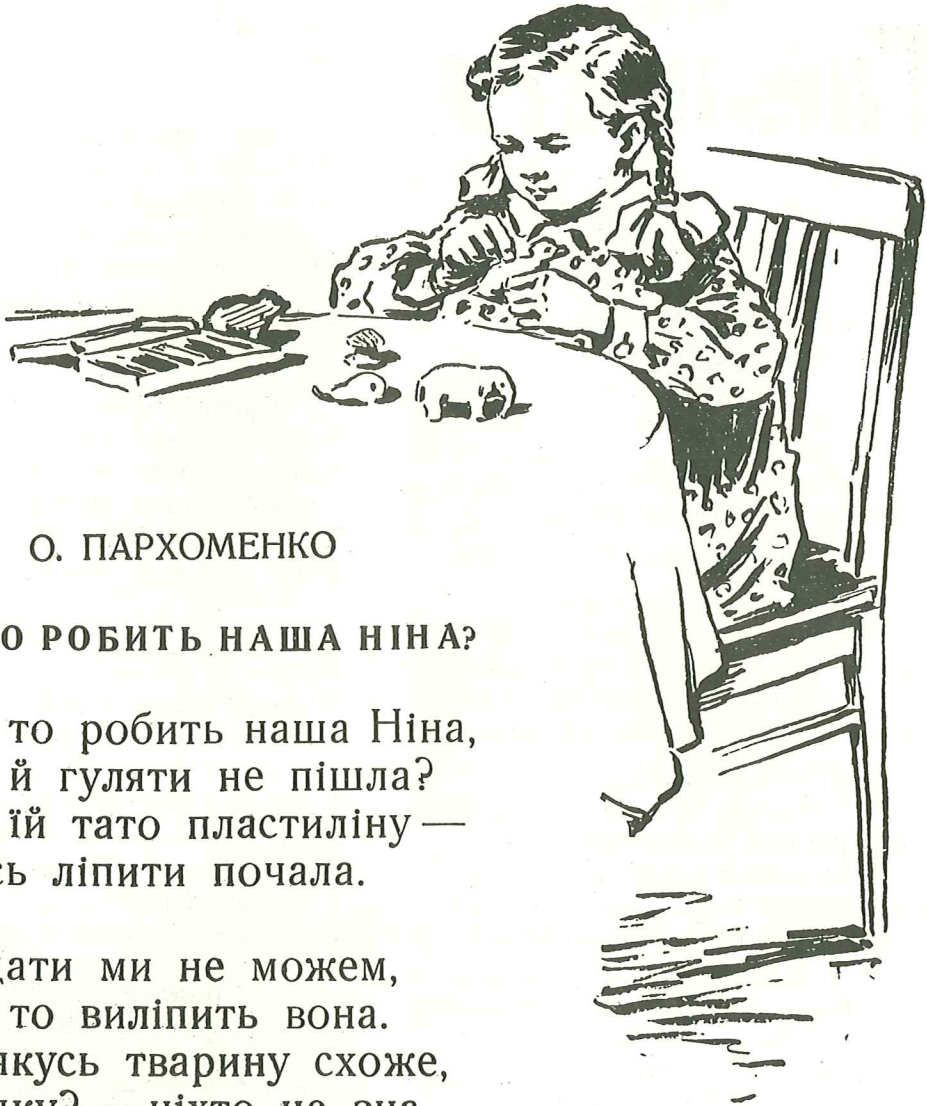
1. Вшанування пам'яті гетьмана Івана Мазепи,
2. Вистави п'єс, танців та деклямацій.

Вечір почався доповіддю про великі діла гетьмана Мазепи, присвяченою 250-літтю його смерті. Деклюмували вірші Байрона про Мазепу, співали пісню "Чайка", що її, кажуть, склав сам Мазепа. Потім учні співали й танцювали. На кінець виставили на сцені три сценки: "Бабусина пригода" О. Олесь, "Чарівний цвіт" л. Гнатоюка та "Мисливці" п. Кумки.

Усю програму виконували самі учні нашої школи. Усім виконавцям публіка захоплено апльодувала. Це свідчить про те, що програма була добре виконана.

Наша вчителька, пані Марія Дейко, одержала подяку і квіти від громади та інших організацій за свою гарну працю.

Учень Володимир Зімницький,
Ньюпорт, Вікторія, Австралія.

О. ПАРХОМЕНКО

ЩО ТО РОБИТЬ НАША НІНА?

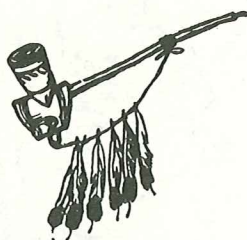
Що то робить наша Ніна,
Що їй гуляти не пішла?
Дав їй тато пластиліну —
Щось ліпити почала.

Угадати ми не можем,
Що то виліпить вона.
На якусь тварину схоже,
На яку? — ніхто не зна.

— Це ж бо слон! Погляньте, діти,
Правда, схожий на слона?
...Всякі іграшки ліпити
Скоро вмітиме вона.

Генрі Лонгфелло

ТІСНЯ ПРО ГАЙАВАТУ

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

І шкарпетки, й мокасини,
І оздоби з пір'я в чорний
Хвіст бобра перетворились.
Геть змінився По-Пак-Ківіс!

«Ти зроби, щоб став я більшим,—
До царя бобрів звернувся,—
Більшим від бобрів великих!»
«Що ж, гаразд! — відповідає
Йому Амік,— як увійдеш
В наш вігвам, тебе зроблю я
В десять раз від інших більшим!»

І, пірнувши у спокійну
Воду ставу, По-Пак-Ківіс
Унизу, на дні, побачив

Віття, пні і купи корму,—
Це — запаси на зимівлю,
Проти голоду запаси;
Далі він побачив арку
Йї двері до кімнат великих.

Ледь поріг переступив він,
Став товстішати й зробився
В десять раз від інших більшим;
«Будеш в нас,— бобри сказали,—
Ти віднині царювати!»

Та недовго По-Пак-Ківіс
Царював в бобровім царстві.
Незабаром всі почули
Вартового остоюгу,
Що сидів понад лататтям;
Він гукнув: «Ось Гайавата,
Гайавата і мисливці!»

Раптом крики залунали,
Тупіт ніг вгорі почувся,
Тріск і гуркіт, грізний натиск,
І вода в покої раптом
Ринула, завирувала
З-під розбитої загати.

Дах підводної оселі
Рознесли мисливці в друзки;
В отвір сонце засвітило,
І бобри давай стрибати
Із дверей своєї хижки
І тікати туди, де глибше.
Та могутній По-Пак-Ківіс,
Розтовстілий неймовірно
І від їжі, і від пихи,
Не проліз за ними в двері.

А знадвору Гайавата
Вже гукав: «О По-Пак-Ківіс!
Знай, що марно схитрував ти
І в бобра перетворився!
Не втечеш вже, По-Пак-Ківіс!»
І мисливці враз забили
По-Пак-Ківіса до смерті,—
Ударяли так, неначе
Молотили кукурудзу.

Потім шестеро мисливців
Понесли бобра додому

На носилках із жердинок;
По-Пак-Ківіс не загинув,
Хоч здавався він і мертвим,—
Джібі, дух його, живий був.

Він і борсався, і рвався,
Й бивсь, неначе та запона,
Що метляється в вігвамі,
Коли дме зимовий вітер.
І, напруживши всі сили,
Він покинув мертве тіло,
Щоб набрать тієї форми,
Що була йому властива,—
По-Пак-Ківісом лукавим
Зник він в темній хащі лісу.

Та обачний Гайавата
Все примітив, перш ніж зник той,
Вгледів постать Єнадізі,
Що зникав в сутінках лісу,
У густім бору сосновім,
Несучися до галяви,
До галяви серед лісу,
Ніби вітер, що згинає
На своїм шляху дерева,
Та його, неначе злива,
Доганяв вже Гайавата.

Ось, засапаний, до ставу
Підбігає По-Пак-Ківіс,
Де серед лілей болотних
Пішнеку, качки, водились;
Прокладаючи дорогу
В очереті, качки дикі
І спустивсь з бобрами разом
Аж на дно злий По-Пак-Ківіс;
Вся одежа почорніла;
То пірнали, то вертілись,
То здіймали вгору клюви,
То у тінь дерев ховались,
То мигтіли в сяйві сонця.

«Пішнеку! — так По-Пак-Ківіс
Крикнув їм,— мої сестриці!
Оберніть мене на качку,
Дайте стрій ваш, ваші шиї,—
Тільки хай я буду більший
В десять раз, аніж самі ви!»

І змінився він у качку,
Що великі має крила,
В качку з повними боками,
З дзьобом довгим, наче весла,

В качку більшу від всіх інших —
Певно, більшу разів в десять.
У цю ж мить на берег ставу
Вибіг з лісу Гайавата.

І, крильми залопотівши
Здійнялись качки угору
Із зелених островочків,
Від лілей та від латаття
Й По-Пак-Ківісу сказали:
«Летячи, не здумай глянуть
Вниз,— дивись все перед себе,
Бо спітка тебе нещастя,
Лихо трапиться з тобою!»

І летіли все на північ,
У туман, при сяйві сонця;
Полювали по болотах,
Спали в хащах очеретів.

Вранці ж, як вони здіймались,
Завжди вітер дув південний
І їх ніс усе на північ,—
Свіжий вітер, дужий вітер.
Раптом чують вони гомін
Голоси людські лунають,
Долітають грізні крики,
Знизу, з селища під ними.

Люди в селищі дивились
Вгору з подивом великим,
Їх вражали надзвичайно
По-Пак-Ківісові крила,
Ширші за двірну завісу.

І впізнав тут По-Пак-Ківіс
Дужий голос Гайавати,
Іагу старого крики,
І забув про остороги
Та й поглянув вниз, під себе.
І в ту ж мить могутній вітер
Поламав у нього крила,
Закрутив, поніс додолу.

І даремно По-Пак-Ківіс
Хтів тримати рівновагу,—
Він спускався все нижче й нижче.
Ось і селище вже видно,
Видно і качину зграю,
Тільки люди — ближче й ближче,
А качки — все далі й далі;
Дужче все лунають крики,
Пересипані злим сміхом,
Вже качок вгорі не видно,

А земля — перед очима.
Смерть — в просторах зимних неба,
Смерть — серед людей та криків,—
І з жахливим диким криком
Качка падає додолу
Із поламаними крильми.

Та душа ще не пропала,
Не загинула тїнь качки,—
І красунчик Єнадізі
Знов вернув свої всі форми
Й знову кинувся тікати;
Навздогін йому лунали
Лиш погрози Гайавати:
«Не такий вже світ широкий,
Не така вже та дорога,
Щоб не міг його догнать я,
Щоб не міг здійснити помсту!»

Був так близько По-Пак-Ківіс,
Що рукою Гайавата
Мало не вхопивсь за нього.
Але хитрий По-Пак-Ківіс
Закружляв, заметушився;
Збив повітря він у вихор,
Зняв пісок і листя вгору
І, не гаючи й хвилини,
Заховався в дуплі дубовім.
У змію він обернувся
Та й пропав десь між корінням.

І правиця Гайавати
Розтрощила дуб у друзки,
На дрібнесенькі шматочки
Дуб могутній розтрощила.
Та даремно: По-Пак-Ківіс,
Знов набравши форм людини,
Зразу кинувся тікати,
Знявши вітер, вихор з пилу,
Та й подався до Гітчі-Гумі,
Берегів Озер Великих,
До Скелястих гір, що в небо
Підіймались над водою.

І старезний верховинець,
Гірський Маніту могутній,
Дав прохід йому відразу ж
До глибокого провалля
І надав йому притулок
У своїх печерах хмурих

І дозволив відпочити
У покоях потаємних.

Підійшовши, Гайавата
Не знайшов проходу в скелі;
В рукавицях Мінджікаун
Заходився пробивати
Він ту скелю непорушну
І кричав у лютім гніві:
«Відчини! Я — Гайавата!»
Та старезний верховинець
Не схотів його пустити
У покої таємничі,
У свої печери хмури.

І він зняв до неба руки
І покликав Вейвоссімо,
Бурю, й громи, Еннемікі;

І вони прийшли в сутінках,
До Озер прийшли Великих,
Від Гримучих гір далеких;
Затремтів тут По-Пак-Ківіс,
Громові почувши крики
І побачивши червоні
Очі — спалахи вогнисті.

Блискавиця Вейвоссімо
Вхід в печери враз відкрила
Грозовим своїм ударом
І розкидала каміння:
Грім же грізний Еннемікі
Заукав по всіх печерах:
«Де сховався По-Пак-Ківіс».
Гори впали, а під ними
Мертвим серед скель розбитих
Впав лукавий По-Пак-Ківіс,
Впав красунчик Єнадізі —
Мертвим в образі людини.

І настав кінець пригодам,
Диким фокусам та жартам,
Його витівкам всім хитрим,
Його вчинкам всім шкідницьким,
Грі азартній, його танцям,
Залицанням-жениханням.

А шляхетний Гайавата
Взяв загиблу його душу
І сказав: «О По-Пак-Ківіс!
Вже ніколи ти не будеш

Рватись в образі людини
До нових пригод бешкетних;
Не почуєм твого сміху,
Не побачим твоїх танців.
Будеш ти ширяти в небі,
На орла перетворившись,
На Кеню, царя пернатих,
Бойового птиць владику,
На моїх курчат владику!»

Й досі ймення Єнадізі
Ще живе серед народних
І співців, і музикантів,
Оповідачів химерних.

Часом взимку, як здійметься
Надто сильна завірюха
Чи бурхливий часом вітер
В димарі почне свистіти,
Люди кажуть: «По-Пак-Ківіс
Це по селищу танцює,
Урожай свій пожинає!»

Грицько БОЙКО

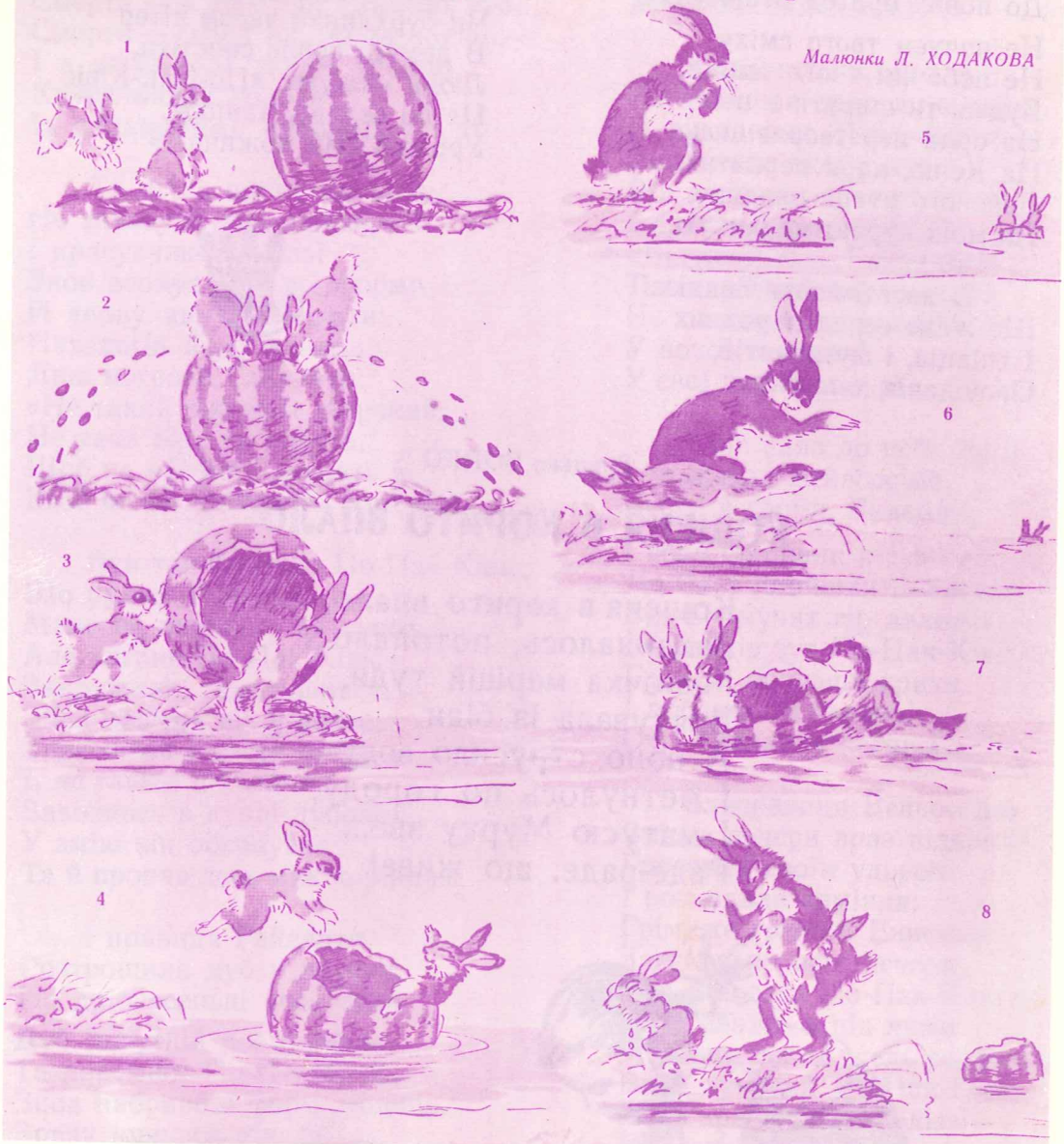
КОШЕНЯ В КОРИТО ВПАЛО

Кошеня в корито впало,
Захлиналось, потопало...
Милочка мерщій туди,
Врятувала із біди.
А воно струсило воду
І метнулось по городу,
І матусю Мурку зве...
Раде-раде, що живе!

ЗАЙЦІ—ПЛАВУНЦІ

Малюнки Л. ХОДАКОВА

„СОНЯШНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Австралія й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.

Передплату і все листування слати на адресу:

**“NOWI DNI”, Box 452, Term. “A”
Toronto, Ont., Canada.**